

Hoofdstuk 1

‘Krijg ik geen brief?’ Thelma keek verontwaardigd naar Jaap die zojuist haar tweelingzus Ellis een brief aanreikte, maar haar voorbijliep.

‘Hé, Jaap ... voor het geval dat je het vergeten bent: ik lijk dan misschien als twee druppels water op mijn tweelingzus, maar ik ben een geheel uniek en zelfstandig persoon, hoor! En ik wil graag ook een brief over het schoolkamp.’

Jaap keek naar meneer De Lange die net het bord schoonveegde. ‘De tweeling krijgt toch maar één brief, meneer? Dat zei u net zelf!’

Meneer De Lange draaide zich om en glimlachte. ‘Ja, Jaap. Je hebt gelijk. Dat zei ik inderdaad. Maar ik was, denk ik, te voorbarig. Misschien is het inderdaad netter als Thelma ook haar eigen brief krijgt.’ Hij gaf Thelma een knipoog. ‘Tenslotte heb ik twee unieke en zelfstandig denkende zusjes Bongers in mijn klas.’

Jaap haalde zijn schouders op en gaf Thelma ook een brief over het schoolkamp. Thelma griste de brief uit zijn handen en begon gretig te lezen.

‘Waar gaan we naartoe?’ mompelde ze toen haar ogen over de letters op de brief vlogen.

‘Staat er niet in’, antwoordde Ellis die de brief al had gelezen. ‘Er staat alleen in wat we mee moeten nemen. Hier, kijk maar!’ Ze wapperde met haar brief voor Thelma’s neus en wees op de woordenlijst die onder aan de brief stond. ‘Slaapzak, kussen, zwemkleding, regenkleding ...’

‘Regenkleding?’ Thelma keek verbaasd op. ‘Wat moeten we

met regenkleding op het schoolkamp? Het gaat toch niet regenen, hoop ik!’

‘Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn’, reageerde Jaap die net klaar was met het uitdelen van de brieven en weer op zijn stoel plofte. ‘Weet je nog vorig jaar? Toen hadden we een enorme plensbui tijdens onze fietstocht naar de sportvelden.’

‘Ja, maar dat was een sportdag’, reageerde Thelma een beetje kribbig. ‘We hebben het nu over ons schoolkamp, hoor! We gaan drie dagen weg. Da’s twee nachten! We slapen in tentjes ... Weet je wel hoe vervelend regen is als je kampeert? Alles wordt nat, er komen diepe plassen rondom en onder je tent te staan en al die plassen laten de luchtbedden in je tent drijven. Dat betekent ...’

‘Ja, ja’, onderbrak Jaap haar. ‘Je hebt helemaal gelijk! Regen is balen! Dat hoeft je ons niet uit te leggen. Maar een beetje positief denken, kan geen kwaad. Het wordt vast stralend weer tijdens ons schoolkamp! Kunnen we er nu over ophouden?’

‘Nou moe!’ mompelde Thelma beledigd.

Meneer De Lange greep in. ‘Jongens, geen gekibbel nu! Daar is schoolkamp veel te leuk voor. En trouwens ... met regen kan een schoolkamp ook heel leuk zijn, hoor. Ik kan me nog een geslaagd schoolkamp herinneren van een paar jaar terug en toen regende het drie dagen lang pijpenstelen, hoor.’

‘Pijpenstelen?’ reageerde Ellis. ‘Hoe zien die eruit? Zijn pijpenstelen erg nat? Doen die zeer als je ze op je hoofd krijgt?’

Meneer De Lange wist even niet hoe hij moest reageren. Hij keek Ellis onderzoekend aan. Zou ze nu echt niet weten wat de uitdrukking ‘het regent pijpenstelen’ betekent?

Toen zag hij de glinstering in haar ogen en hij begreep dat

hij in de maling werd genomen. Heel even verscheen er een glimlach om zijn mond, maar toen keek hij Ellis heel serieus aan.

‘Dat valt mij nu wat tegen, Ellis. Spreekwoorden en gezegden hebben we afgelopen maand nog uitgebreid behandeld in de taallessen. Ik denk dat ik het niet goed genoeg heb uitgelegd. Daarom lijkt het mij een goed idee om een extra taalles te geven vanmiddag na schooltijd. Voor de hele klas!’

Iedereen draaide zich om naar Ellis en wierp haar woedende blikken toe.

‘Wat doe je nou?’ siste Thelma haar zus toe. ‘Nu moeten we allemaal nablijven!’

Ellis voelde haar gezicht spierwit worden. Zo had ze het niet bedoeld! Haar grapje liep helemaal verkeerd af. Ellis ging staan. ‘Eh ... meneer ... ik maakte maar een grapje, hoor. Natuurlijk weet ik wat het gezegde “het regent pijpenstelen” betekent.’

Meneer De Lange glimlachte. ‘Dat dacht ik al. Ik ken je nu langer dan vandaag. En daarom maakte ik ook een grapje! Je dacht toch niet echt dat ik jullie liet nablijven?’

Een paar kinderen begonnen te giechelen. ‘Gefopt!’ lachte Koen, die vlak achter Ellis en Thelma zat. ‘Moet je maar niet iedere keer de slimste willen zijn. De meester heeft je door!’

Meneer De Lange gebaarde de klas om stil te zijn. Na nog wat gegiechel keerde de rust weer terug in de klas.

‘Even opletten nu’, zei meneer De Lange. ‘Schoolkamp is over drie weken. Dat lijkt heel ver weg, maar we moeten nog heel veel voorbereidingen treffen.’

‘Weet u wel waar we naartoe gaan?’ riep Marije nieuwsgierig. Meneer De Lange knikte. ‘Ja, maar voor jullie blijft het nog even een verrassing.’

Een teleurstellend gemompel gonsde door de klas. Meneer De Lange legde het uit. 'Op dit moment ben ik druk bezig om alles te regelen. Pas als alles zeker is, horen jullie van mij waar we naartoe gaan.'

'Is er kans dan dat het schoolkamp niet doorgaat?' vroeg Mieke. 'U klinkt zo onzeker.'

Meneer De Lange zuchtte. 'De tenten die we gebruiken voor het schoolkamp zijn jaren geleden aangeschaft door de school. Tot nu toe hebben ze het aardig gered. Maar ook tenten gaan wel eens stuk. Ik heb twee weken geleden de tenten gecontroleerd en we zitten nu met het probleem dat er een aantal tenten kapot zijn.'

'Dan koopt de school toch nieuwe tenten', verwoordde Peter de gedachten van alle kinderen.

Meneer De Lange knikte. 'Tja, dat lijkt inderdaad de simpelste oplossing, maar ...' Hij wachtte even met praten en zijn gezicht stond ernstig. 'Nee, ik heb al te veel gezegd. Ik ga jullie niet lastigvallen met de financiële kant van de organisatie. Vertrouw er maar op dat ons schoolkamp doorgaat.'

Het was doodstil in de klas. Thelma keek Ellis aan. Ze dachten allebei hetzelfde: de meester was nu wel heel serieus! Dat betekende niet veel goeds!

'Heeft de school geen geld voor nieuwe tenten?' vroeg Ellis. Ze zag aan het gezicht van de meester dat haar vraag raak was. Een onrustige kriebel bewoog in haar buik. Maar dat kon toch niet? Hoe moesten ze dan op schoolkamp?

De kinderen begonnen allemaal door elkaar te praten. Iedereen was nu echt ongerust.

'Hoeveel tenten zijn er stuk, meneer?' Willy zwiepte haar lange haren naar achteren en wachtte gespannen op het antwoord.

'Zes', antwoordde meneer De Lange zacht. 'Zes tenten. En

ik hoef jullie niet te vertellen dat tenten duur zijn. Ik heb gisteren met het bestuur gepraat, maar de school heeft geen geld voor zes nieuwe tenten. We kunnen er met veel moeite drie kopen en dat is niet genoeg voor jullie allemaal!’

‘Nou, ik wil best samen met Hanneke en Gerrie in één tentje, hoor!’ riep Huib. ‘Dat scheelt weer een tent.’

Een paar kinderen lachten. Die gekke Huib!

Hij wist uit de moeilijkste situaties nog altijd iets positiefs te halen. Meneer De Lange schudde zijn hoofd. ‘Dat is geen oplossing, Huib. Het zijn tweepersoonstenten. Voor onze klas hebben we dus twaalf tenten nodig. Zes daarvan zijn er stuk. Het gaat hier om een groot bedrag. Ik zal, als directeur, volgende week nog eens met het bestuur gaan praten. Misschien dat daar nog iets uitkomt. Zo niet ...’ Hij krabde even op zijn hoofd. ‘Dan heb ik wel een alternatief bedacht, maar dat blijft voorlopig geheim. We gaan ervan uit dat alles op zijn pootjes terecht komt. We gaan in ieder geval op schoolkamp! Dus vergeet niet de brief thuis af te geven. Jullie ouders moeten de komende week de bijdrage betalen aan school.’

Op dat moment klonk de bel. De kinderen begonnen met veel kabaal hun tafel op te ruimen. Schriftjes, potloden en boeken verdwenen in de laatjes en tassen werden ingepakt. ‘Dus niet vergeten’, riep meneer De Lange nog toen de klas de gang opstootte.

‘Balen, zeg!’ Thelma vouwde haar brief op en stopte die in haar jaszak. Ze liep samen met Ellis over het schoolplein. Ellis knikte. ‘De meester klonk heel serieus. Volgens mij maakt hij zich grote zorgen.’

Ze liepen het plein af en staken de weg over. Hun huis was niet zo heel ver van de school vandaan. Na een korte wan-

deling stonden ze voor de deur van hun huis. Ellis belde aan.

‘Denk jij dat die tenten er komen?’ vroeg ze.

Thelma haalde haar schouders op. ‘Ik heb geen idee wat een tent kost. En trouwens ... als het geld op is, dan heeft het geen zin meer.’

‘Ook stom’, riep Ellis boos. ‘Hoe kan het geld van een school nu op zijn? Zoiets belachelijks heb ik nog nooit gehoord! Scholen hebben toch altijd geld?’

De deur zwaaide open. ‘Wie heeft er altijd geld?’ vroeg mevrouw Bongers toen ze haar dochters begroette en de laatste woorden van Ellis opving.

Thelma en Ellis stapten de gang in. ‘Scholen!’ bromde Thelma. ‘Scholen hebben altijd geld. Alleen onze school niet!’

Mevrouw Bongers deed verbaasd de deur achter de twee meiden dicht en liep achter ze aan naar de keuken. Thelma en Ellis gingen zwijgend en met een zuur gezicht aan de keukentafel zitten.

‘Mag ik even weten waar jullie het over hebben?’ vroeg hun moeder, terwijl ze twee kopjes thee inschonk. Ze wilde aan tafel gaan zitten, maar op de achtergrond klonk geschreeuw. ‘Wat nu weer?’ Met een zucht stond mevrouw Bongers op en liep de keuken uit. ‘Niet weggaan. Ik kom zo terug’, riep ze gehaast. ‘En dan wil ik alles horen!’

Thelma en Ellis bleven voor zich uit staren. Normaal gesproken zou het geschreeuw van hun kleine tweelingbroertjes hen hebben opgevrolijkt, maar vandaag waren ze met hun gedachten bij het schoolkamp.

Op de achtergrond hoorden ze hun moeder de jongens toespreken. Lex en Leootje hadden zo te horen geknoeid met water in de badkamer.

‘Kunnen we niet wat doen?’ vroeg Thelma opeens.

‘Waarom? Mama is er nu toch bij?’ antwoordde Ellis die

geen zin had in geruzie met haar broertjes.

‘Nee, gekkie! Dat bedoel ik niet’, zei Thelma met een glimlach. Ze waren allebei gek op hun kleine broertjes en vaak ook draaide het hele huishouden om de twee jongens, maar nu even niet!

Thelma en Ellis hadden al heel jong hun moeder verloren. Na allerlei chagrijnige ‘juffen’ die op de meisjes pasten, maar die ze net zo snel weer weg pestten, kwam de lieve ‘juf’ Betty in huis. Tot hun grote geluk trouwde meneer Bongers met haar en werd ze hun tweede moeder. Lex en Leootje werden daarna geboren en Thelma en Ellis gaven hun meteen de bijnaam ‘Loe-Loe’. Lex en Leootje waren gewend aan de bijnaam die de tweelingzussen hun hadden gegeven.

Thelma boog voorover. ‘Luister’, zei ze zacht. ‘Kunnen we niet op de een of andere manier geld inzamelen? Die drie tenten kunnen toch niet zo duur zijn?’

Ellis haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Maar de meester zei toch dat hij het met het schoolbestuur ging regelen?’

Thelma schudde haar hoofd. ‘Geloof jij echt dat ze daar zullen zeggen: o, maar natuurlijk beste meneer De Lange. Wij hebben geld zat. Hoeveel tenten wilt u?’ Ellis moest lachen om het hoge stemmetje waarmee Thelma de zin uitsprak. ‘Oké, oké, misschien heb je wel gelijk.’

Mevrouw Bongers stapte de keuken in. Achter haar liepen twee beteuterde jongetjes met betraande ogen. Mevrouw Bongers gebaarde naar de twee lege stoelen in de hoek van de keuken. ‘Gaan jullie daar maar eens even braaf zitten! Dan schenk ik wat limonade in. Voorlopig wil ik jullie niet meer horen, begrepen? Ik wil nu even met jullie zussen praten. Door dat geklieder in de badkamer loop ik helemaal achter op schema.’

Mevrouw Bongers gaf de jongens limonade en ging aan

tafel bij Ellis en Thelma zitten. 'Zo, en nu jullie.' Ze keek haar dochters onderzoekend aan.

Ellis schoof de brief over het schoolkamp over de tafel naar haar moeder toe. 'We gaan op kamp!'

'Maar dat is geweldig', riep mevrouw Bongers. 'En spannend! Ik kan mij nog mijn eigen schoolkamp herinneren.' Ze keek wat dromerig omhoog. 'Met de hele klas in een soort boerderij. Er waren vier grote slaapzalen. Ik weet nog dat ...'

'Er is geen geld!' onderbrak Thelma haar moeder die abrupt stopte met hardop mijmeren over haar schoolkamp van vroeger. 'Dus het gaat misschien niet eens door!'

'Hoezo geen geld?' reageerde mevrouw Bongers verbaasd. 'Natuurlijk is er geld!' Ze griste de brief van tafel en haar ogen gleden over de tekst. Ze wees op het bedrag dat onderaan de brief stond vermeld. 'Je vader en ik zijn geen miljonairs, maar jullie schoolkamp kunnen we echt wel betalen, hoor! Maak je dus geen zorgen.'

Ellis zuchtte. 'Dat bedoelen we niet, mam!'

Mevrouw Bongers keek op en toen ze de zorgelijke gezichten van haar dochters zag, begreep ze dat er meer aan de hand was.

'Nou, vooruit! Ik ken jullie al langer dan vandaag. Wat is er aan de hand?'

Thelma vertelde wat meneer De Lange hun in de klas had verteld. Dat er geen geld was voor nieuwe tenten en dat het schoolkamp misschien niet door zou gaan.

'Meneer De Lange had nog wel een andere oplossing', legde Ellis verder uit. 'Maar aan zijn gezicht te zien, was dat niet echt een leuke oplossing.'

'We hebben ons zo verheugd op kamperen', zei Thelma sip. 'En net precies dit schooljaar zijn er tenten stuk! En meneer De Lange zegt dat de school geen geld meer heeft. Ik snap

daar niets van. Scholen hebben toch altijd geld?’

Mevrouw Bongers legde de brief op tafel. ‘De minister geeft scholen een bepaald bedrag per jaar en daar moeten ze alles van betalen: schriften, potloden, boeken, meubels, materiaal ... alles! Ik begrijp dat er nu, aan het eind van het schooljaar, geen geld meer over is?’

Ellis knikte. ‘Hebben wij dus pech!’

Mevrouw Bongers stond op. ‘Meneer De Lange zal heus wel iets regelen. Vertrouw daar maar op. En hij heeft gezegd dat hij al een alternatief had, toch?’

‘Ja’, zuchtte Thelma. ‘Vast een hooizolder, of een oude vervallen boerderij of zo. Dat is toch lang niet zo leuk als kamperen?’

Mevrouw Bongers gebaarde Lex en Leootje dat ze hun schoenen aan moesten trekken. ‘Het komt vast allemaal in orde. Ik ga nu even boodschappen doen, anders hebben we vanavond niet eens iets te eten!’

Op dat moment ging de telefoon. Mevrouw Bongers nam op. ‘Ha, buurvrouw!’ riep ze. Ellis en Thelma keken elkaar aan. Als mama eenmaal aan de telefoon was met de buurvrouw, dan kon dat wel even duren. Ellis liep naar haar moeder en tikte tegen haar arm. ‘Zullen wij even boodschappen doen?’ fluisterde ze. ‘Dan kunt u hier blijven met de Loe-Loe.’

Mevrouw Bongers knikte. Ze legde haar hand op de hoorn van de telefoon. ‘Dat is fijn! Het briefje ligt op de keukentafel. Pak maar tien euro uit mijn portemonnee. Dat is wel genoeg!’

Ellis wilde nog wat zeggen, maar haar moeder was alweer aan het praten. Thelma pakte het boodschappenbriefje van tafel. Haar moeders portemonnee lag in de keukenla, wist ze. Ellis haalde een tas uit de kast. De stem van hun moeder klonk op de achtergrond.

‘Maar ik houd helemaal niet van dat schilderij. Het hangt al jaren bij ons op de muur bij de zoldertrap, maar ik heb er niets mee. Het schijnt wel iets waard te zijn, hoor! Ja ... nou van mij mag het wel per ongeluk kwijtraken.’ Ze hoorden hun moeder lachen.

‘Heb je alles?’ vroeg Ellis. ‘Dan kunnen we gaan!’ Thelma knikte. Ze keek naar Lex en Leootje. ‘Als deze twee heren zich ten minste kunnen gedragen?’

Ellis en Thelma tilden ieder een broertje op en gaven ze een zoen. ‘Tuurlijk’, zei Ellis. ‘De Loe-loe gaat heel rustig spelen! Toch, jongens? Dan kan mama even bellen. Wij gaan boodschappen doen.’

Ze worstelden zich uit de armen van Ellis en Thelma en renden de keuken uit.

De Olijke Tweeling in de brugklas

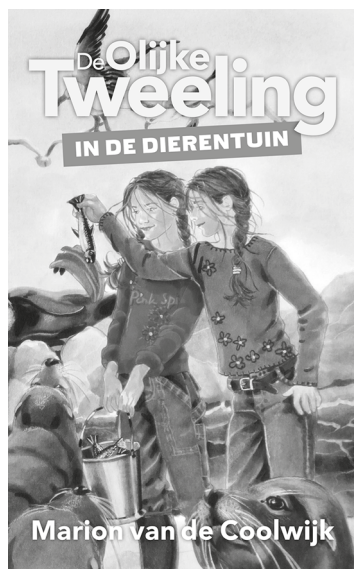
Marion van de Coolwijk

De tweeling Ellis en Thelma gaat naar de brugklas. Maar helaas komen ze niet bij elkaar in de klas! Eerst vinden ze dat helemaal niet leuk, maar dat verandert na een tijdje. Ze merken dat niemand hen uit elkaar kan houden, en dat heeft voordelen. Als ze moeilijke toetsen moeten maken, wisselen ze gewoon even van klas. Dat gaat een tijdje goed, maar dan krijgt hun klasgenootje Eva argwaan. Ze dreigt het geheim van de Olijke Tweeling door te vertellen. Maar Eva heeft zelf ook een groot geheim ...

Dit *nieuwe* deel in de serie De Olijke Tweeling is geschreven door Marion van de Coolwijk. Ze schreef al eerder 10 delen in de serie.

De eerste 26 delen van deze serie zijn geschreven door Arja Peters.

Vanaf 9 jaar, isbn 978-90-8543-215-9

De Olijke Tweeling in de dierentuin

Marion van de Coolwijk

Als de tweeling de eerste prijs wint in een fotowedstrijd, mogen ze samen met hun klas een dagje naar de dierentuin. De klas gaat met de trein naar Amsterdam. Daar krijgen ze een rondleiding en maken kennis met kamelen, apen, vogels, olifanten en nog veel meer dieren. Meneer De Lange houdt zijn leerlingen goed in de gaten, maar hij kan niet voorkomen dat er vogels ontsnappen, en dat Thelma bij de zeeleeuwen in het water valt. En er gebeuren nog veel meer rare dingen. Het wordt een dag om nooit meer te vergeten.

Vanaf 9 jaar, isbn 978-90-8543-245-6